

ТОШО ЛИЖЕВ
ГЛАСЪТ НА ЗВЕЗДИТЕ

chitanka.info

Нещо странно, нещо чудно и необяснимо се беше случило с Капитана. През този ден той не излезе в Градината.

— Не може да бъде — каза дядо Дани, след като децата му донесоха новината. — Капитана всеки ден го прави. Без това той не може, а животът ни нямаше да е същият. Както виждате, слънцето си грее, птичките пеят, значи нищо не се е променило.

Дотича Фил. Спря запъхтян и на пресекулки, в скоропоговорка изрече:

— Седи си в къщи. Затворил е дори таванския си прозорец. Седи в голямото пилотско кресло и не мърда...

Дядо Дани замислено повъртя между пръстите си своя пеец бастун и рече:

— Името ми да не е Йордан, ако Капитана не е имал гост.

Дядо Дани многозначително насочи бастуна си към небето.

Капитана наистина беше посрещал този ден гост.

След минутка долетя Дим и им разправи всичко. Той беше видял човека, още когато влизал в къщата, Дим го беше чакал търпеливо вън, а после го беше проследил чак до Галактичния център. Там, малко преди да влезе в сградата, където, разбира се, нямало да пуснат Дим, той спрял непознат...

Момчето разказваше объркано. Спомняше си подробности, втурваше се напред, после отново се връщаше да дообясни нещо. Ясно им беше едно: на Капитана е гостувал пилот от Четвъртата галактическа експедиция. Той му беше донесъл подарък. Но защо тъкмо сега, цял месец след завръщането на трите ракети, какъв беше този подарък и защо идваше от човек, непознат нито на Капитана, нито на дядо Дани?...

Когато Дим завърши разказа си, момчетата заговориха едновременно. Гласовете им се надвикваха възбудено, дворът се изпълни с шумна гълчава. Само дядо Дани замислено въртеше между пръстите си своя пеец бастун...

На другия ден Капитана отново не се появи. Надвечер за него говореха вече и възрастните. Цялата улица се вълнуваше. Всички погледи час по час се обръщаха към неговия дом, макар възрастните да казваха:

— Какво може да се случи с Капитана? Той е патил-препатил, всичко, което може да се знае и види от човека, е узнал и видял.

Но даже децата разбираха, че възрастните с този думи успокояваха себе си.

Дим, Петьо, Фил и Боби нахраниха врабчетата в Градината. Бяха взели кутията на Капитана и побързаха да му я върнат. Той я оставяше винаги на едно и също място — под старинните вити стълби на дома си. Мало и голямо го знае край Градината. Ала момчетата се засуетиха, заспориха къде точно трябва да я сложат. Боби се препъна, блъсна се в Дим и двамата се подгониха из двора. Петьо и Фил хукнаха след тях, вдигна се врява до небето.

Домът мълчеше. Все едно, че нямаше детски смях, все едно че не тупкаха детски крачета, все едно, че нищо не съществувахе наоколо.

С възторжен вик момчетата се оплетоха в кълбо и кълбото се затъркаля по земята.

Все едно, че бяха безплътни и неми, все едно, че не бяха тук.

Те се изправиха, пригладиха панталоните и ризките си и вдигнаха глави. Прозорците бяха затворени плътно, от стъклата ги слепяха отблясъци от залязващото слънце.

Никой не им махаше с ръка от горе, никой не ги викаше.

В предвечерната тишина витаеше дъхът на тайнствеността.

Момчетата плахо, на пръсти се заизкачваха по витите стълби, като се притискаха едно о друго. Стъпките им сухо шумоляха, като че ли в дома разлистваха страниците на древна книга.

И изведнъж те чува звуци. От тавана, през порите на стените едва-едва се процеждаше непозната мелодия.

Момчетата изкачиха последната спирала на стълбището и видяха Капитана.

Той беше в старото си пилотско кресло. Седеше в странна, неудобна поза. Беше се облакътвил на ръба на вехтата, охлузена от вековете дървена маса. Главата му, сякаш прекършена от някаква тежест, се подпираше на едрите му длани.

Всичко наоколо беше познато и привично. На пода се валяха вехтории, в тъмните кюшета пробляскваха металическите части на стари уреди, от гредите висяха жици и въжета. В паяжината си, опъната между полуизгнилите части на старинните мебели, се гушеше големият паяк, който подобно на Капитана прекарваше времето си в неподвижно и търпеливо очакване.

Но най-чудното беше, че огромният, заемащ почти целия покрив прозорец, през който Капитана гледаше звездното небе нощем, беше плътно притворен. От памтивека ден и нощ, той стоеше отворен. Даже синоптиците, които управляваха дъжда, винаги грижливо отделяха зоната на покрива в програмната настройка на автоматите и равномерните дъждовни струи падаха само в двора на Капитана, за да не проникват вътре през голямото, винаги открито към небето око на дома.

Капитана се беше втренил в малък, приличен на многоцветна кутийка предмет. Звуците идваха от него.

Но очите на Капитана сякаш не гледаха него. Те бяха някъде другаде, далече отгук. Сам Капитана не беше тук.

Затова не можеше да ги чуе, нито да ги види.

Момчетата стояха на входа неподвижни, нетрепващи и се вслушваха в мелодията. Звуците им се струваха познати. В тях имаше нещо привично и близко, но пред техните съчетания, пред потока от непривична хармония целият им досегашен сетивен опит се стъписваше. Това беше съвършено ново, нечуто от тях. Беше нещо *неземно*.

Те мигом забравиха защо са дошли. Забраниха, че Капитана е стар и болен, че вече двадесет години не е летял.

Далеч навън останаха чуруликането на врабчетата, пеещият бастун на дядо Дани, улицата, Градината... Всичко наоколо се завъртя, сля се в едно стремително бягащо кълбо, в мамеща мъглявина и вихрено движение, в някакъв чудо-сън. Шеметна скорост, студ и пламък, блясък на далечни избухвания, тишина и гръм... Из хаоса на праматерията и безначалието изплуваха контурите на слънца и планети, на хладни луни и вихрено летящи метеоритни потоци. В звездния хоровод на пространството една след друга лумваха нови и нови звезди, запалени от вълшебното мироздание. Някъде далече прогърмяваха вулкани, безшумно се носеха магнитни бури, тихо припляскваха първите крехки струйки вода, изстиваха стари слънца и неуморно изгряваха нови звезди, завършваше и започваше животът...

Непознат, бодър млад глас заговори:

— Чудесно, момчета! Продължавайте наблюденията... Вижте колко хубаво е, когато нищо не се повтаря в безкрайния Космос и когато знаеш, че където и да отидеш, в какъвто и невероятен за човека

свят да попаднеш, в края на краищата непременно ще срещнеш живот. Неповторим, единствен по форма — живот... Чудесно е, дявол да го вземе, че съществува безкрайност. Безкрайността е благодетел, велико щастие за човека — тя оставя възможности за всички следващи поколения...

Беше гласът на Капитана.

Момчетата, сепнати, се вглеждаха трепетно в стария човек. Той седеше, облакът неподвижно над вехтата дървена маса. Имаше уморен, отпаднал вид. Беше отслабнал, лицето му изглеждаше посивяло и изпито. Приличаше на паметник.

Дим безшумно се приближи. Прихлупи с длан шарената кутийка и предпазливо я притисна.

Гласът на звездите секна.

Капитана се размърда. Отметна глава назад, премигна удивен и попита:

— Вече сме на Земята?

— Да — кимна Фил. — Пристигнахме.

Капитана ласкаво ги огледа.

— Славни момчета сте вие!

— Е, ние не... — отвори уста Боби, но Фил го смушка между ребрата и каза вместо него:

— Беше много интересно, дявол да го вземе!

— Никога не съм виждал нещо подобно — потвърди Капитана.

Погледът му докосна кутийката и той трепна. Протегна длан, внимателно я взе и дълго я разглежда.

Сега лицето му изглеждаше още по-старо и още по-уморено.

— Вземи — обърна се Капитана към Дим. — Подарявам ви я. Тя не ми е нужна. Това беше моят последен полет.

И поклати глава.

Дим пое кутийката.

— Ако нямаше живот във Вселената, щеше ли човекът да лети към звездите? — попита Фил. — Щеше ли да има ракети, ако там всичко е лед и пламък, мъртвило и безконечен хаос?

— Хаос? Оооо... — усмихна се Капитана. — Това е много поетична дума. Но в света няма хаос. Материята навсякъде е споена в съвършени построения. А светът е безкраен, защото в своето

удивително многообразие той не се повтаря и ние трябва да бъдем щастливи, че винаги ще има какво да откриваме за себе си.

Той помълча и добави:

— Ние знаем още толкова малко за живота... Но дори да нямаше живот във Вселената, човек щеше да го създаде. Самата му същност е такава, че той не може да остане вечно в своята люлка, макар за нас Земята да е най-прекрасното творение на материята.

Капитана се надигна от старото си пилотско кресло и ги подкани:

— Да вървим. Да погледаме нашата майчица Земя. Да ѝ се порадваме. Тя винаги е по-хубава и по-скъпа на сърцата ни след едно дълго отсъствие...

Те слязоха по старинните вити стълби, като слушаха гласа на Капитана и им се струваше, че това е гласът на самите далечни светове, на ония прекрасни и мамещи слънца, които досега бяха само сънували. А сега бяха толкова близо до тях — струваше им се, само да протегнат ръце и ще ги докоснат...

Момчетата и Капитана излязоха на двора.

Притъмняваше. Лъхна ги мирис на топла лятна вечер. Градът тихо шумеше в своя привичен делничен кръговрат, споен от гласове и тишина, от движение и покой. Техният вечерен град, който те познаваха чудесно и който виждаха сега за пръв път.

Даже здрачината им се струваше необикновена и те неволно надигнаха глави.

Високо-високо в небето изгряваха ранните звезди...

Публикувано във вестник „Пулс“, брой 5/1975 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.